

Ametller florit 2023

El segon diumenge de febrer, des de l'any 1924, davant la tomba de Joan Maragall.

Cementiri de Sant Gervasi
12 de febrer de 2023
A les 12h del migdia

* * *

Obertura

Lectura de poemes

* * *

Interpretació de cançons a partir de poemes de Joan Maragall

a càrrec de

ARSinNOVA Cor de Cambra,

dirigit per Maria Mauri

L'ametller / música de Narcisa Freixas; arr. Laura Farré

Pirinenques / música de Josep Ollé

Festeig / música d'Eduard Toldrà; arr. Jordi Domènech

L'Empordà / música d'Enric Morera

Cloenda

El cant de la Senyera / música de Lluís Millet

Železo in sol

Potrebujem te toliko,
kolikor železo potrebuje sol.
Me razžiraš, me delaš krhko.
Če bi pustila, da me prepojiš,
bi me popolnoma razgradil:
plast za plastjo.

Ker si, čutim potrebo, da čistim
površino svojega jaza z grobo
pilo, drgnem, vztrajam.
Čistim v globino, da rja nikjer
ne zagriže, da ni razpoke.
Da je železo, železo.

In potem se barvam. Na debelo,
da je skorja gosta, trda kot biserovina.
Ni bolečine, ki bi se mogla
zažreti vame. Je ni.

Če te ne bi bilo?
Bi živela daleč od morja. To znam.
Ali pa bi imela leseno telo in plutasto
dušo. Kar je bolje, ker niti ogenj
ne more uničiti jedra.

Živeti na obali, ravno na meji.
Ne na kopnem, ne na nebu.
Krhka kot železo, ki ga lušči
rja, ki se boji slanega zraka,
ki čemi v megli.

Mogoče si ti sonce.
Mogoče sploh nisi sol.
Ali pa jaz nisem na obali.
Ali pa nisem iz železa.
Če si ti blizu, se mi zdi, da je nuja,
treba se je podvizati. Sem, ker se
trudim biti. Ti meriš čas,
v katerem bivam.

El ferro i la sal

Et necessito tant
com el ferro necessita la sal.
Ets la corrosió, em fas fràgil.
Si deixés que m'impregnessis,
em desintegraries:
capa rere capa.

Com que ets, sento la necessitat
de mantenir neta la superfície del meu jo,
amb una llima dura, frego, insisteixo.
Netejo en profunditat perquè l'òxid
no mossegui el metall, que no hi hagi cap
escletxa. Que el ferro sigui ferro.

I llavors em pinto. És espessa,
l'escorça meva, dura com el nacre.
No hi ha dolor que pugui
esquerdar-me. No n'hi ha.

I si tu no hi fossis?
Jo viuria lluny del mar. Ho sé fer.
O tindria un cos de fusta i l'anima
de suro. Perquè així
ni el foc podria destruir el nucli.

Viure a la riba, just a la frontera.
No a la terra, no al cel.
Fràgil com un ferro que es va
decapant, que té por de la sal,
que espera dins la boira.

Potser ets el sol, tu.
Potser no ets la sal.
O potser jo no soc a la riba.
O potser no soc de ferro.
Si tu ets a prop, hi ha urgència,
cal afanyar-se. Soc perquè
m'esforço a ser. Mesures el temps
dins del qual habito.